

ЗА СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКІ

КАДРИ

№ 25 (1275)
ВІВТОРОК
9
ВЕРЕСНЯ
1980 року
Ціна 2 коп.

Газета видається з вересня 1956 року

Орган парткому, ректорату, профкому і комітету ЛКСМУ
Української ордену Трудового Червоного Прапора сільськогосподарської академії

На допомогу наставнику

Тематика групових політгодин на I семестр 1980—1981 навчального року:

10—11—12 вересня. «Про революційній, бойові і трудові традиції УСГА» (з відвідуванням музею академії).

1—2—3 жовтня. «Нова Конституція СРСР живе та діє».

22—23 24 жовтня. «Київ — місто-герой».

12—13—14 листопада. «Перемога Радянської влади в Києві».

3—4—5 грудня. «Про моральне

обличчя радянської молоді людини».

Тематика курсових політгодин (проводять викладачі кафедр спеціальних наук)

17—18—19 вересня. «Внутрішня і зовнішня політика КПРС».

15—16—17 жовтня. «60-річчя виступу В. І. Леніна на III з'їзді комсомолу».

19—20—21 листопада. «КПРС — організатор комуністичного будівництва в СРСР».

17—18—19 грудня. «Національна політика КПРС в умовах розвинутого соціалізму».

ОЛІМПІЙСЬКА ЕСТАФЕТА ПІДХОПЛЕНА СТУДЕНТАМИ

Фізичний гарт, здоров'я як краса... Ці слова невід'ємні від комуністичного принципу виховання всебічно розвинутої радянської людини. І апофеозом фізкультурного і спортивного руху в нашій країні завжди є незмірні за масштабом Всесоюзні ігри.

Новим оглядом спортивних досягнень радянської молоді стали XV Всесоюзні фінальні змагання студентських спортивних ігор Міністерства сільськогосподарського господарства СРСР. Цього разу випало проводити їх нашій республіці. У Дніпропетровську змагаються жіночі баскетбольні і гандбольні команди, майстри боротьби дзюдо і самбо, боксери і плавці. Ворошиловградці стали свідками виступів футболістів, волейболістів, велосипедистів, майстрів вільної боротьби. А Київ приймає спортсменів сільгоспвузів, що змагаються з семи видів: баскетболу (чоловіки), боротьби класичної, кінного спорту, легкої атлетики, ручного м'яча (чоловіки), кульової стрільби і важкої атлетики.

Змагання проводились на базі нашої академії, із залученням інших спорткомплексів (КДУ, «Динамо» тощо).

Не варто й казати, що підготовка до таких великих стартів вимагала напруження всіх виробничих сил. Все залежить від них зробили працівники учбово-виробничого комбінату, часто нехтуючи відпочинком. Багато попрацювали на оновленні спортивних об'єктів і студенти академії. Результат їхньої спільної роботи — смарагдове коло академічного стадіону, що відповідає високим вимогам, нові трибуни для глядачів і почесних гостей, відремонтовані залі спорткорпусу УСГА.

І ось настав урочистий день — 2 вересня, день відкриття київської частини фінальних

змагань. Вперше приймає глядачів і спортсменів — учасників парад відкриття — оновлений стадіон. І навіть відсутність сонця на захмареному небі, не псує настрої, бо всі чекають хвилини, коли в спеціальній чаші запалає його двійник, вогонь чесної спортивної боротьби XV Всесоюзних ігор студентів сільгоспвузів, молодший брат Вогню Московської Олімпіади.

16 година. Під урочисті звуки маршу розсипається по полю веселка — розпочинається парад учасників в яскравих формах своїх команд.

СТАДІОН Української сільськогосподарської академії, святково прикрашений яскравими лозунгами, транспарантами, прапорами, урочисто

зустрів близько 3 тисяч юнаків і дівчат — учасників фінальних змагань XV Всесоюзних студентських ігор вузів Міністерства сільськогосподарського господарства СРСР. Вони прибули з 95 навчальних закладів усіх союзних республік, Москви і Ленінграда.

Учасників привітав заступник міністра сільськогосподарського УРСР М. М. Козирев, побажав їм успіхів, закликів їх рівнятися на кращих — таких, як чемпіони Олімпіади-80 важкоатлет з Мінська Леонід Тараненко, легкоатлетки ленінградські Андрій Прокоф'єв, Тетяна Пророченко із Запоріжжя та інші уславнені радянські спортсмени.

Учасників також привітали секретар ЦК ЛКСМ України В. І. Борзов, голова ЦР сільських ДСТ П. П. Кобзєв, ректор УСГА А. М. Жадан.

У супроводі почесного ескорту на стадіон вбігає факелоносець — кавалер ордена Леніна, директор племптагорадгоспу «Кучаківський», що на Київщині, майстер спорту з важкої атлетики П. М. Базуценко. Під оплески присутніх він запалює в чаші вогонь ігор.

Учасники змагань поклали квіти до пам'яників В. І. Леніну та викладачам і студентам УСГА, які у Великій Вітчизняній віддали життя за свободу і незалежність нашої Батьківщини.

По закінченні урочистої частини відбулися показові виступи велосипедистів, гімнастів, акробатів, кіннотників, гіршовників, фехтувальників.

На святі були присутні завідувач сектором ЦК Компартії України В. О. Дорохов і заступник голови Спорткомітету УРСР С. П. Бабич.

ЦЬОГО ж дня на спортивних аренах Києва розпочалися змагання.

Стали відомі імена перших переможців. У змаганнях вершників-дворобців на «Ірпіз відкриття» з подолання перешкод відзначився москвич Сергій Ірсєтський на коні Третет, а серед конюристів — Георгій Сидельников з Іжевська (на Аскеті). На важкоатлетичному помості кращі результати показали: Віктор Шалігін (вага до 52 кг) — з Костромського, Федір Стрелов (60 кг) — зі Ставропольського та чемпіон СРСР серед юнаків Михайло Золотарьов (67,5 кг) — з Ворошиловградського сільгоспінститутів.

Дуже впертим був поєдинок між баскетболістами УСГА і Естонської сільгоспакадемії, в якому лише у додатковий час з мінімальною перевагою перемогли господарі — 84:83.

Змагання триватимуть до 10-го вересня.

Р. СЕРГІЄНКО.

Фоторепортаж Г. Аркадьєва та О. Левченка.

ПРАЦЮВАЛИ З ВОГНИКОМ

Студенти 5, 6, 7 груп III курсу ветеринарного факультету приїхали в учгосп «Ворзель», щоб допомогти у збиранні врожаю завершального року X п'ятиріччя. Наші студенти працювали майже на всіх ланках складного сільськогосподарського виробництва: на збиранні зернових, на скиртуванні соломки, на фермі, на силосуванні, на току, на плантаціях кормового буряка, на збиранні картоплі.

Схвально відзначаються спеціалісти господарства про студента Миколу Деруна, який працював помічником комбайнера. Добре зарекомендували себе М. Голінський, В. Шевчук, Н. Кедис, О. Бондаренко, Г. Соколович, В. Лакатос, Т. Чорна, Н. Олійник, В. Оводюк, В. Демиденко, С. Чолокян, В. Глушенко.

У вільний від роботи час майбутні ветлікари організували вечори відпочинку, проводили товариські зустрічі з футболу, мірялися силами любителі шахів, ходили в культпоходи.

Велике враження на нас справило відвідання місцевого Бучанського скляного заводу. Ми познайомилися з технологією виробництва скляних виробів (банок, труб, термосів тощо).

Задоволені результатами своєї праці і з бажанням продовжити її в аудиторіях і лабораторіях академії відїжджали студенти з учгоспу.

Н. ДИКУН,
староста 6 групи.

ВИСОТА

Долається нелегко висота,
Коли ти з нею в вічному двобої,
Коли себе виборюєш собою,
Коли відчайні зімкнуті уста
Не просять ні краплиночки спочинку,
А лни вперед, де є вершина й ти.
І ти повинен знов перемогти!
Та над тобою ще сміється дзвінко
Найвища нескорима висота.
Літають птахи тільки так високо,
І жодного нема легкого кроку,
Коли повинен не ходити — літати!
Ще раз, ще,
аж до безмежжя так,
Нехай зникають стомлені невдачі,
Як є вони, то те вже твердо значить,
Що скориться найвища висота!

В ЛАБОРАТОРІЯХ НАУКОВЦІВ

Є НА КОГО РІВНЯТИСЬ!

Відділ насінництва Миронівського ордену Леніна науково-дослідного інституту селекції та насінництва пшениці забезпечує елітне господарство насінням пшениці, гречки, проса, вівса, ячменю класу супереліти. Копітка це робота, і потребує знань та хисту. Усе своє життя присвятила цій справі науковий співробітник Є. Д. Пацєка.

Вся робота відділу починається з первинного насінництва. По колоску відбирають тут рослини, на науковій основі плекають ділянки розмноження. Тут все важливо: і чистопородність насіння, і сівозміна, і охоронна зона. Саме звідси і йде у світ доброякісне насіння «миронівок», щоб разом із своїм колоссям передати людям тепло і пахощі роботящих рук усіх 32 співробітників відділу. А цей чудовий колектив ось уже третій десяток років очолює старший науковий співробітник Михайло Андрійович Говорун. Не подумайте, що тут лише бували в бувальцях хлібороби, для яких у полі немає ніяких таємниць. Ні, колектив за своїм складом переважно молодіжний. Тут 18 комсомольців. І всі по справжньому вболівають за кінцевий результат, працюють творчо, з зацікавленістю. Це з повним правом можна сказати, зокрема, про техніків Володимира Ягольницького, Павла Кухаренка, Тетяну Опанасенко, Григорія Каплю, робітницю Тетяну Горяну, Валентину Демешко. І нива щедро відгукується на турботу про неї.

Наполегливий, творчий підхід до будь-якої справи проявляє старший технік відділу насінництва, молодий комуніст Тетяна

Савчук. Вона закінчила технікум, працювала в колгоспі агрономом. Згодом закінчила інститут. Стала комуністом. А ось вже п'ятий рік працює в інституті. Готується до вступу в аспірантуру. Вже й тему дисертації обрала, не в кабінеті придумана, а підказана вона практикою.

Активну участь бере молодий комуніст і в громадському житті. Вона депутат місцевої Ради народних депутатів, агітатор у колективі відділу.

Комсомольці вчать у комуніста Савчук наполегливості, майстерності, творчого підходу до будь-якої справи.

Старший науковий співробітник М. А. Говорун живе перспективою. Він постійно у пошуку. За допомогою вчених Ленінградського агрофізичного інституту розпочав в Інституті вивчення впливу рентгенівського проміння на величину врожайності різних культур. А ще Михайло Андрійович сподівається і на лазер, який в майбутньому стане добрим помічником хлібороба.

Відділ насінництва, який він очолює, живе і працює дружно. Мов єдина сім'я, де турботи, успіхи, невдачі діляться порівну, де головним мірилом у всьому — у роботі і в житті — є хліборобська совість.

Все тут підпорядковано врожаєві, відповідальності за землю. Цим, мабуть, і пояснюється той факт, що озимі пшениці, вівса, гороху, гречки тут вирощують на ділянках розмноження на круг значно більше, ніж в елітному господарстві Інституту.

ПРАТИКА ПОПЕРЕДУ

Лабораторія цитогенетики — наймолодша в Миронівському ордену Леніна науково-дослідному інституті селекції і насінництва пшениці. З дня її заснування пройшло всього п'ять років. Тут вивчають структуру клітин пшениці під електронним мікроскопом.

Яка генна теорія переходу ярих сортів в озимі і озимих в ярі? Ось стрижень роботи науковців лабораторії. Тут практика обійшла теорію. Бо відділ селекції озимої пшениці і ярих культур методом направлено перетворення ярих форм пшениць в озимі створив цінний вихідний матеріал, який широко використовує-

ться в гібридації для створення нових високопродуктивних сортів. Серед них й всевітньо відомі «миронівська-808». Хромосомної теорії цього перетворення наука ще не розгадала.

КАРЛИК — БОГАТИР

Миронівські пшениці. Це словосполучення зараз коментарів не потребує. Завжди, коли проходимо центральною алеєю інститутського містечка впадає у вічі великий стенд з схемою поширення пшениць миронівської селекції. Переплетіння червоних стрілок виходить з Миронівки на десятки міст 15 союзних республік, столиці іноземних держав ЧССР, НДР, Англії, ФРН, Франції. Це тільки в Європі. Хліб — це братерство. А славнозвісні «миронівки» займають площу понад 10 млн. гектарів на нашій планеті. Феноменом другої половини ХХ століття став у селекції озима пшениця «миронівська-808». Селекційний «конвейер», очолюваний академіком В. М. Ремеслом, працює на перспективу. У розробках інституту чималі внесок молодих селекціонерів. Разом з Василем Миколайовичем вони створили і передали у виробництво новий сорт пшениці «миронівська-низкоросла». Її урожайність на дослідних ділянках сягнула за 80 центнерів на круг.

Богатирський карлик стійкий до вилягання, морозостійкий, не вилягає під дощем і вітром.

(Власна інформ.).

СТУДЕНТСЬКЕ ЛІТО

ЗАКОНОМІРНИЙ УСПІХ

Цього року на базі нашої академії було створено декілька студентських будівельних загонів. Один з них щойно повернувся з Туви. Наш кореспондент звернувся до комісара загону Івана Самка з кількома запитаннями, відповіді на які ми наводимо нижче.

Проблема студентських загонів не нова. Такі загопи існують у багатьох вузах і багато років. Наш був організований ще в січні. Бажаючих стати членами загону було дуже багато. Вибрали кращих з кращих. В результаті такого відбору до загону увійшов 31 чоловік. Всі хлопці дорослі, серйозні, з досвідом сільськогосподарських і будівельних робіт, які добре знали один одного, і, що ми теж не скидали з рахунку, добре навчалися. Ядром загону стала I група тодішнього IV курсу економічного факультету (нині V), крім того, до складу загону входили майбутні захисники рослин. Всі члени ВЛКСМ або комуністи. Нам дуже пощастило з лікарем, функції якого виконував студент II курсу лікфаку медінституту Петро Коломієць. Хлопець зразу ж влився в наш колектив, працював з повною віддачею.

Перше загартування загін пройшов ще в академії, коли проводилась спартакіада будівельних загонів вузу. Ми вперше брали участь в такому заході, проте перемогли. До спартакіади входили спортивні змагання, конкурс емблем і стінгазет, конкурс на кращу пісню. Тут особливо відзначився член загону студент IV курсу економфаку Василь Бурак. Він багато енергії доклав до підбору пісні, оформлення стінгазети, репетицій. Перегукання канату, звичайно, не дуже складні змагання, проте вони показали основну рису новоствореного колективу: його згуртованість.

Ось сесію складено достроково і успішно, і перші ластівки — квартир'єри — полетіли до місця роботи. Вони все підготували до прийому загону, який вирушив у далекий шлях від берегів Дніпра до берегів далекого Єнисею 30 червня.

2 липня ми вже були у центрі Азії. Об'єкт нашої роботи — районна котельня міста Новий Шагонар, Тувинської АРСР. Особливі труднощі полягали в тому, що потрібно було робити цегляну кладку з спеціальною сейсмостійкою арматурою. У членів нашого загону, крім Г. Страшного, І. Біздюрі, В. Красюка та В. Товстиги, досвіду такої роботи не було. Тому ці хлопці стали керівниками і вчителями інших. Вони відповідно виконували посади майстра (Страшний) та бригадирів.

Не у всіх робота спочатку йшла вправно, та студенти — народ здібний, і не такому навчаються. Через короткий строк все було гаразд. Особливо добре працювали Д. Гладкий, М. Козіра (студент факультету захисту рослин), Г. Стеченко та наш лікар П. Коломієць.

Працювали ми близько 2 місяців. За цей час засвоїли 60 тисяч карбованців капіталовкладень. Крім того, в суботні і недільні дні члени загону допомагали радгоспу «Дружба» Улуг-Хемського району в косовиці сіна, заготівлі гілкового корму для худоби. Наші студенти внесли помітне пожвавлення в культурне життя району. Студзагонівці

прочитали 5 лекцій для будівельників тресту «Шагонарважбуд», члени агіткультбригади виступили перед ними з концертами. 8-річній школі надали шефську допомогу, райбібліотеці передали в дарунок 50 книг.

Проте не треба думати, що ми «згоряли» на роботі, не бачачи нічого навколо. Студзагонівці відпочивали, ходили на екскурсії в гори, в тайгу. Края, де ми були, дуже своєрідні. Це повна протилежність нашій Україні. Спочатку трохи дивно було, а потім не хотілось розлучатись. Степ в оточенні гір прекрасний. Краєвид тут змінюється в залежності від погоди і осяяності сонцем. Коли стоїть посуха — все навкруги сіре, життя немов завмирає, а проїде хоча б один дощ — і степ зазеленів, ожив. Особливо красиво, коли сонце дивиться крізь хмари. Все навкруги темне, а із-за хмар — сніп променів, наче виверження вулкану.

Важко передати красу Єнисей. Вода в ньому прозора і холодна, течія дуже швидка. Купатися в ній, наче в живій воді.

На зворотньому шляху додому ми завітали на Красноярську ГЕС, найпотужнішу гідроелектростанцію світу.

Члени загону привезли з собою безліч нагород, від райкому партії та комсомолу, від обласного зонального штабу СБЗ. Треба сказати, що ми вибороли друге місце в соціалістичному змаганні студзагонів зони. Випередили нашіше будівельники КДУ, а решта 11 загонів, у тому числі представники Київського будівельного інституту та інституту народного господарства, залишилися позаду. Майстер загону отримав у нагороду іменний годинник.

Бесіду записала
І. ШЕВЧЕНКО.

Пропонуємо увазі наших читачів фоторепортаж Г. АРКАДЬЄВА та О. ЛЕВЧЕНКА про урочистий мітинг — ритуал посвячення в студенти, звіт про який ми подали в минулому номері.

● Даючи клятву на вірність цілують першокурсники прапор академії.

● До молоді звертається Герой Соціалістичної Праці М. М. Рябошапка.

● Декани 10 факультетів УСГА пов'язують першокурсникам ритуальні стрічки.

● І ось піднесено в гору символічні залізочку, студентський квиток і ключ від знань.

Ваговитий колос радує хлібороба. Приникле колосся, повне зерен, нахилилось додолу, озивається приємним шурхотом. Гарна пшениця вродила. Ось і табличка з написом: «Озіма пшениця. Сорту «княнка».

Автори сорту член-кореспондент ВАСГНІЛ, доктор біологічних наук, завідувачий кафедрою фітопатології УСГА професор В. Ф. Пересипкін і випускник агрономічного факультету нашої академії, завідувачий відділом Інституту молекулярної біології і генетики Академії наук УРСР, кандидат біологічних наук В. В. Моргун.

Характерною особливістю «княнки» є те, що цей сорт

стійкий до вилягання, має відмінні борошномельні і хлібопекарські якості. До того ж вміст клейковини у її зерні становить 30,5 процента.

Народження «княнки» своєрідне. На насіння вихідного матеріалу (в даному випадку була озима пшениця сорту «миронівська ювілейна») діяли спеціальними хімічними речовинами, які, проникаючи в живу клітину, викликали могутній розвиток або стримували його.

Це новий метод в селекції, який дістав назву хімічний мутагенез. Саме ним і було створено напівкарликову пшеницю «княнка».

Як показали виробничі випробування, врожайність «княнки» в середньому на 7—8 центнерів переважає загальновідомі сорти озимої пшениці («одеська-51», «іллічка», «безоста-1», «миронівська-808»). У 17 різних точках країни «княнка» дала до 90 центнерів зерна з гектара.

Звичайно, це не єдиний творчий доробок академіка В. Ф. Пересипкіна та його колег. Та навіть залишивши по собі хоча б і один такий слід, людина назавжди зостається в пам'яті покоління.

На знімку: професор В. Ф. Пересипкін з студентами ІV курсу факультету захисту рослин.

Текст і фото О. Левченка.

СТУДЕНТСЬКЕ ЛІТО ТРУДОВЕ

Швидкими темпами, з високою якістю

Так живуть на Агрономічній дослідній станції УСГА. Працюють по-ударному, бо час нині особливий: кожна хвилинка на вагу золота. Закінчили обмолот гороху, приступили до озимої пшениці. Зразки високопродуктивної праці показують комбайнери Микола Чоргодуб, Василь Хорунжий, Василь Івлев, Михайло Головатий.

Багато несподіванок піднесло нинішнє літо живцарям. Спеку змінило дощ, налітають буйні вітри. Працювати за таких умов складно. Виручає механізаторів перевірений практикою іпатівський метод. Робиться все, щоб не допустити втрат зерна на збиранні полеглих хлібів.

Спекотний, серпень швидко змінює обличчя поля. Ще вчора комбайни підбирали валки, сьогодні вже чорніє лущівка.

Поруч бурякова плантація вкрита темнозеленим румом. Обмінюючи лісошмугу поглядом, зупиняє на краю площі, де завершують скиртувати соломку. На стягуванні можливих решток відзначився механізатор А. А. Олексієнко. Завтра і сюди прийдуть орачі.

Робота у полі не вщухає. Хлібороби ділом дбають про завтрашній день. Борозна пролягає чорноземом глибока і палітна.

Хлібороб не знає у ці дні перепочинок. Не за горами сімба, тож треба готувати ґрунт, насіння, внести необхідну кількість добрив. І тут агростанція перша в районі! А посівний матеріал підготував до засіву студент V курсу агрономічного факультету Анатолій Харчук (він тут проходить виробничу практику). Багато випробувань під час практики випало тут на його долю. Юнак виконував обов'язки головного агронома, займався заготівлею кормів, працював завідувачем током.

Комсомодець Анатолій Харчук із Житомирщини. Його батьки — хлібороби з діда-прадіда. І їх син, завтрашній вчений агроном, продовжує розпочату ними борозну.

А сонце до нас всміхається, і настрій у всіх чудовий. Гаряче проміння лоскоче зачорнілі обличчя студентів ІV курсу агрофаку Надія Манько, Василя Краця та Василя Янчука. Робота в їх руках на ділянках гібридизації кукурудзи просто горить.

Під'їхав директор агростанції В. Г. Кириченко. Шкандується, як йде робота. Науковий співробітник Олексій Григорович Чепель хвалить студентів: «Добре працюють. Чудовими агрономами в майбутньому будуть».

Головний агроном агростанції В. В. Жигулін (в минулому теж студент агрофаку нашої академії) підійшов до стійки налитих стебел, зірвав декілька, зважив на долоні: тугий колос! Для нього вже немає в полі таємниць. Все знає наперед: як ліпше розставити агрегати, де врожай збирати прямим комбайнуванням, а де — класти хліб у валки.

Жінка в жінка. Давно вже згас над агростанцією рожевий край неба, затягнувшись густим попелом сутінків. Тюрч на пшеничному полі не стихав гуркіт моторів. Все навкруги — і близький сад, і широке поле, і мари — набрали однакового кольору, кольору ночі. Вітер став холоднішим, немов ще раз падає, що осінь близько, що от-от прийде час класти в землю зерно майбутнього врожаю і треба поспішати з підготовкою ґрунту. А подем плывуть вогні. Здається, що вони рухаються самостійно — трактори зливалися з ріллею, наповнюючи полюву тишу рівномірним гуркотом. Незабаром сімба — тож і поспішають орачі, цілу добу крають плугами землю, готуючи основу наступного врожаю.

В. ГАВРИЛЮК.

НАДІЙНИЙ ПОМІЧНИК

В 4-му учбовому корпусі міститься бібліотека академії. Саме тут студенти одержують необхідні підручники, посібники, політичну літературу.

Бібліотека академії — одна з найбільших сільськогосподарських бібліотек в країні. В її книгозбірках зберігається майже 900 тисяч примірників. Широко і різноманітно комплектується бібліотека сучасною літературою. Тут можна знайти книги з різноманітних проблем науки, техніки, культури та інших сфер людської діяльності. Всі відомості про наявні книги можна одержати з каталогів, створених силами співробітників бібліотеки. Відомості про книги групуються за певною системою по окремих темах. А на допомогу вам завжди прийде черговий бібліотекар.

Бібліотека має в своєму розпорядженні два читальні зали для студентів і викладачів академії, де можна зручно, плідно попрацювати. В них є значний фонд літератури з різноманітної тематики, журнальний та газетний фонди та довідники. Є в бібліотечі інформаційно-бібліографічний відділ, в якому можна отримати різноманітні довідки з питань будь-якого характеру. Тут можна познайомитись з рекомендованими списками літератури по багатьох темах сучасності, погортати довідни-

ки, енциклопедії, словники, продивитись картотеки з актуальних проблем сучасності та добірки до знаменних і пам'ятних дат.

Учбові абонементи, на яких обслуговуються студенти, видають першокурсникам рекомендовані підручники та посібники комплектами. Запис першокурсників проводиться в перші ж дні навчання при умові, що група з'являється в бібліотеку для запису в повному складі, за графіком, складеним бібліотекою, дотримуючись часу, вказаного в цьому графіку.

Відділ художньої літератури має великий фонд творів класичної художньої літератури, письменників-фантастів, книги з серії «ЖЗЛ», поетичні збірники тощо.

Силами співробітників бібліотеки робиться все можливе, щоб навчання в нашій сільськогосподарській академії було для студентів радісним і плідним. А вам, товариші першокурсники, ми допоможемо пройти період адаптації до студентського життя, ознайомитись з правилами добру потрібної літератури, спрямовуючи ваші запити та інтереси на систематичне вивчення культурного надбання людства.

Л. КУЧЕРУК,
головний бібліотекар.

ТУРИСТСЬКИМИ СТЕЖКАМИ

Пізнай свій край і самого себе...

Серед найпопулярніших видів спорту туризм, як відомо, займає далеко не останнє місце. Особливо це стосується нашої академії, де зльоти туристів по рівню організації схожі на зональні або республіканські змагання.

Туризм, як відпочинок, теж дуже популярний в нашому колективі. Так, в академії працюють школа туризму, створена на базі факультету громадських професій, клуб туристів УСГА та секції на факультетах. І це не безпідставно! Адже кількість людей — студентів, викладачів та співробітників нашого вузу, що свій вільний час залюбки присвячують туристичним подорожам — постійно зростає. Тільки за даними минулого року, в школі туризму «проходили» нелегко, але напрочуд цікаву науку мандрювання 150 чоловік. А скільки людей бере участь в роботі факультетських секцій! Багато цих хлопців і дівчат (більше навіть дівчат) пройшли стежками туристичних захоплюючих маршрутів Кавказу, Саян, Паміру, Алтаю, Карпат, Криму...

Але участь в таких складних походах неможлива без наполегливих тренувань, якими для них все частіше є мандрівки у вхідні дні (ПВД — як їх називають). Наприклад, маршрут одного із «недільних» походів пролягав через три села, що розташовані од-

не від одного на значній відстані, і характерний цей похід тим, що його туристи всю дорогу «пробігли» на лижах. Як сказав один з учасників тієї лижної мандрівки: «Цілий тиждень я почував себе «новонародженим». Цілюще зимове повітря, зміна вражень, спортивні навантаження, почуття згуртованості з колективом! Це був чудовий похід!».

Так, всіх учасників не тільки того, але й всіх інших походів «єднав потяг до нового, до епікування з природою. Мандрівка — це завжди нові місця, зустрічі, цікаві люди, нові враження. І нерідкі випадки, коли людина, вперше потрапивши у такий похід, стає пристрасним прихильником цього благородного виду спорту і чудового відпочинку, особливо необхідного для тих, хто більшу частину свого життя проводять в аудиторіях, читаючи чи слухаючи лекції».

І ще один бік є у туризмі. Адже туризм — це, перш за все, випробування себе, своїх можливостей. І не тільки фізичних, але й можливостей моральних. Знайти в собі сили, коли тобі самому важко, допомогти товаришу, виявити свої краї духівні й моральні якості. Хіба тільки заради цього не варто відправитися у туристичну подорож?

Ю. КАРМАЗІН.

ДО 1500-РІЧЧЯ КИЄВА

НАШЕ ГОЛОСІЄВО

Наша історія живе в назвах міст, сіл, районів. Особливо це характерно для такого древнього міста, як Київ, який в 1982 році буде святкувати своє 1500-річчя. Найменування Києво-Печерської лаври, заводу «Арсенал», Бабиного Яру символізують різні етапи важкої, але славетної історії міста, всієї території, що займає наша столиця. Що ж було у Голосієві до того, як по рішенню Радянського уряду тут розпочалось будівництво комплексу сільськогосподарських інститутів? Як виникли побудовані в стилі українського бароко корпуси Академії, що до нашого часу вражають сполученням старовинних архітектурних мотивів з технікою сучасного міського будівництва?

Легенда розповідає нам, що коли в грудні 1240 року вої-

ни Батия обложили Київ, кияни відправили частину жінок та дітей в ліс, який знаходився досить далеко. Закіпіло боївсько. Хоробрі захищали рідне місто кияни, але ворог все ж увірвався в стіни Києва. І жінки в лісі голосили, плачучи над своїм горем, над горем міста. Пізніше цей ліс так і назвали Голосієвським.

В наступні століття спомини про Голосієво неодноразово зустрічаються в літописах. Цей ліс, до речі, був тоді володінням Києво-Печерської лаври. В історії Голосієва велику роль також відіграв видатний політичний та культурний діяч України Петро

Могила (1596—1647 рр.), митрополит Київський. Він був рішучим борцем проти Унії, за збереження української культури. Для цього, і для пожвавлення боротьби проти католицизму Могила заснував православні монастирі, які на той час виступали як осередки культури. Стіни одного з таких монастирів якраз і вирости в Голосієвському лісі.

Після воз'єднання України з Росією розпочався новий етап в історії Голосієва. Так, у XVIII сторіччі тут був створений один з перших на Україні штучних парків.

Минали роки. В кінці XIX

сторіччя Голосієвський ліс став одним з улюблених куточків відпочинку та розваг верхівки духовництва Києва та Києво-Печерської Лаври. Розкішний спосіб життя, який вели церковники тут, різко був відмінний від бідності та смиренності, які відводила і пропагувала церква простому народові.

Але Голосієво жило ще одним життям — життям робітників. В лісі революційні робітники проводили свої збори, а в 1902 році тут відбулась одна з перших київських «майовок».

Нещадною сокирою пройшлися по Голосієвському лісу імперіалістична і громадянська війни. Були вирубані майже всі могутні дуби, якими широко уславився ліс.

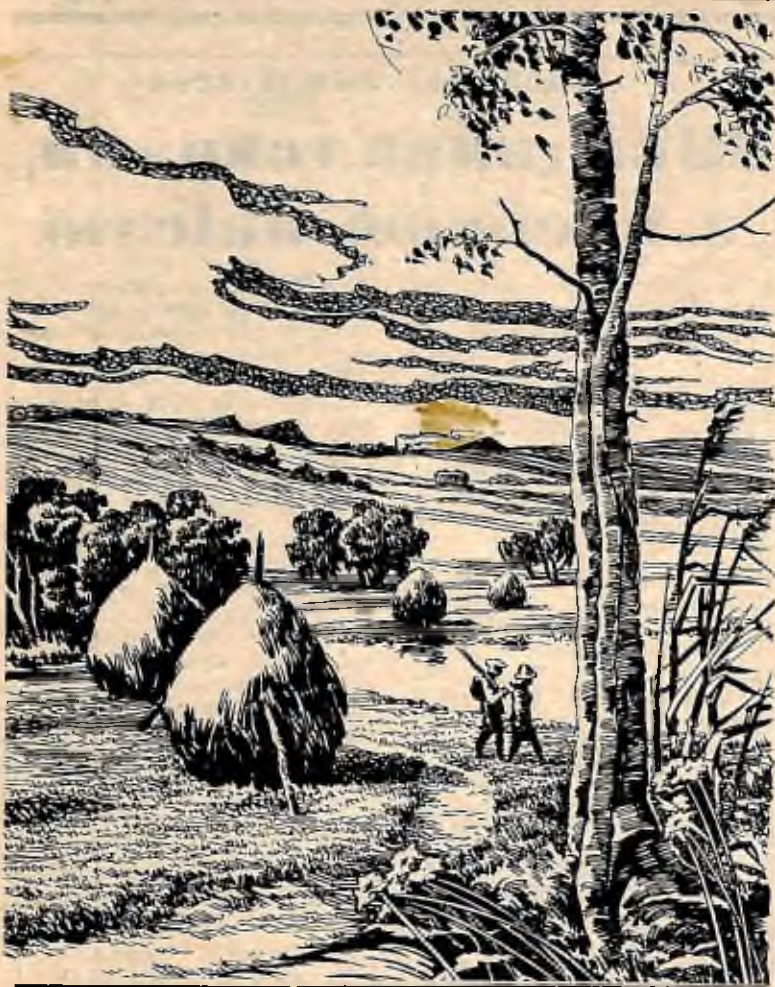
Після закінчення громадянської війни Голосієво було

передано в розпорядження губвиконкому. І коли в 1921 році із складу Київського політехнічного інституту був виділений сільськогосподарський інститут, йому передали все господарство колишнього монастиря та голосієвського лісництва. А в 1926—1928 роках почалось будівництво учбово-виробничих корпусів за проектом архітектора Д. М. Д'яченка.

Така передісторія сучасного Голосієва — кузні кадрів для народного сільського господарства, Голосієва, яке, крім цього, стало нині найулюбленішим місцем відпочинку трудящих міста-героя.

О. КУДИШ,
студент II курсу економічного факультету, слухач відділення журналістики ФГП.

ВИДАТНИЙ РОСІЙСЬКИЙ ПЕЙЗАЖИСТ

В минулому році ми регулярно друкували матеріали про видатних художників і скульпторів нашої країни. Вважаємо доцільним продовжити цю рубрику, щоб розширювати кругозір майбутніх спеціалістів сільського господарства, збагатити їхній духовний світ.

Сьогодні ми розповімо про видатного радянського пейзажиста XIX сторіччя Сільвестра Феодосійовича Шедріна.

Родина Шедриних, як і родина Брюллових та Іванових, представляє собою своєрідну художню династію. І батько, і дядя художника були людьми мистецтва.

Художня освіта, розпочата вдома, продовжувалась в Академії мистецтв. З 1800 року вчителями Шедріна були М. М. Іванов, Ф. Я. Алексєєв, архітектор Тома де Гомон.

В 1811 році С. Ф. Шедрін з золотою медаллю закінчує Академію мистецтв. Дипломною його роботою був пейзаж «Вид з Петровського острова в Петербурзі», виконаний в дусі суворого класицизму. Проте інтерес молодого художника до зображення конкретних «видів» проявився вже в перших його великих роботах «Вид с Петровського острова на Тучков міст», «Вид на Біржу з набережної Нєви».

У 1818 році разом з трьома товаришами С. Ф. Шедрін їде до Італії на стажування. В дорожніх нарисах, листах до рідних, написаних з м'яким гумором, видно його жвавий розум, спостережливість.

В Римі художник, звичайно, починає писати види древнього міста з його Колізеєм, різними замками, соборами. В своїх картинах художник намагається розкрити незвичайне в звичайному.

Особливо поетичні морські пейзажі живописця. Захоплення Шедріна викликає Неаполь та його околиці. Його часто бачили у рибалок та селян навколишніх сіл. Веселий і ширй, він тепло ставився до місцевих жителів, малоючи їх у різних картинах.

В цей час С. Шедрін потоваришував з К. П. Брюлловим і К. Н. Батюшковим, у якого він жив у Неаполі. Разом з Кипренським він почав працювати над одним з портретів.

В Італії ім'я художника стає дуже популярним, його пейзажі охоче купують. Між тим всі строки перебування «пенсіонера» Академії в Італії закінчилися. Треба повертатись додому. Але художника лякає навіть думка про те, щоб працювати в казенній атмосфері Академії мистецтв. Проте, думка, щоб не повертатись до Росії, навіть неможлива. І все ж таки повернутись на батьківщину художнику не довелося. В жовтні 1830 року він помер. Похований Шедрін у Сорренто.

Шедрін дав своє поетичне тлумачення природі Італії, чого не вдалося зробити багатьом його сучасникам італійцям. В пейзажах Шедріна є те ліричне ствердження краси простого, яке властиве всьому російському мистецтву першої половини XIX сторіччя.

Ш. ІРИНІНА.

ПОСМІХНЕМОСЯ!

Питання до декана: скільки студентів вчиться на вашої факультеті?

Відповідь: приблизно дві третини.

х х х
Розумів прислів'я «вік живи — вік учись» буквально: один вік буду жити, а другий вік — вчитися.

х х х
— Ти чому до інституту не вступаєш?

— А куди? Ботаніка для мене — хаші, хімія — оцет, а фізика — пустий звук.

х х х
На моєму місці так поступив би кожний, заявив у інтерв'ю нашим кореспондентам майстер спорту Удальцов, що

поступив до медичного інституту без іспитів.

х х х
Професор: — Чи можеш ти сказати що-небудь про великих хіміків XVII століття?

Студент: — Так. Вони всі померли.

х х х
— Чому не робиш ранкової гімнастики?

— До сніданку мені гімнастику робити важко — їсти хочеться, а після сніданку — не дозволяється.

х х х
— Які ваші найбільші успіхи на шаховому поприщі?

— Партия, яку я програв майстру Н., визнана кращою партією турніру.

СПОРТ В АКАДЕМІЇ

ПОПЕРЕДУ — П'ЕДЕСТАЛ

2 вересня на чудовому стадіоні Української ордена Трудового Червоного Прапора сільськогосподарської академії веселим молодим полум'ям запалав вогонь XV Всесоюзних фінальних змагань студентства сільського господарства СРСР, які є оглядом спортивних досягнень студентів сільськогосподарських вузів країни, їхньої готовності поповнити збірні команди республіки і Союзу.

І хоча примхливе вереснєве сонце не радувало учасників цього спортивного свята, їхніх тренерів та численних гостей, все навколо тонуло в атмосфері радості: і відмінно підготовлені до змагань спортивні споруди, приладдя, і дерева, і барвисте велелюддя цього свята. Таким видався спортивний вечір для фізкультурників нашого учбового закладу. Щирі вітання гостей Києва — членів збірних команд сільськогосподарських вузів країни, квіти, потиски рук, привітні усмішки, музика, пісні. Здається, й самі хазяї спортивного комплексу не чекали такого. Адже щиро радість від зустрічі з друзями запрограмувати наперед неможливо. І, погодьтеся, навіть реакцію учасників і глядачів видивити передбачити в будь-якому сценарії неможливо. Хоча все ж-таки подібне судження й важко віднести до спорту. Тому, що сам «студентський» спорт і все, що з цим поняттям пов'язано, вже радість. Радість, яку дарує наполеглива, самовіддана боротьба. Радість, позначена не тільки новими рекордами, чемпіонськими титулами, відкриттями імен, а й неодмінним набуттям досвіду, гартуванням волі, шліфуванням майстерності, вмінням підпорядковувати особисті інтереси за-

гальнокомандним, колективним.

Саме риси колективізму, згуртованості, самовідданості завжди відзначали наших радянських спортсменів. І вже відомих і тільки початківців.

Коли, шановний читачу, ви держатимете в руках цей номер газети, вже будуть відомі перші переможці розпочатих раніше ігор. Змагання будуть у розпалі. Книйтимуть спортивні пристрасі і серед вболівальників і, тим більше, серед самих учасників. А поки що ми звернулися до одного з керівників збірної команди нашої орденоносної академії, викладача кафедри фізичного виховання, тренера збірної з важкої атлетики Олександра Васильовича Довгича і попросили його відповісти на ряд запитань, які цікавлять читачів газети.

— Олександрє Васильовичу, розкажіть, будь ласка, про те, як готувалися і зустріли нинішні студентські ігри спортсменів нашої академії, їхні керівники?

— Довго й напружено готувалися ми до цих хвилюючих, радісних днів. Можна з впевненістю сказати, що до нинішніх літніх студентських змагань сили, краси й мужності наш колектив готувався особливо відповідально. Інакше й бути не могло, бо у всіх нас ще в пам'яті незабутні моменти Московської Олімпіади-80. Тож і зустрічали ми XV Всесоюзні фінальні змагання студентських ігор з радістю, але й з почуттям великої відповідальності. До цього нас зобов'язує проведення раніше велика робота: численні старты масових змагань, що проходили під девізом «Від значка ГПО — до олімпійської медалі!».

— Що в підготовці спортсменів до таких відповідаль-

них змагань, як нинішні ігри, є найважливішим, першочерговим?

— Відповісти на це однозначно, звичайно ж, неможливо. У підготовці спортсмена велика роль відводиться тренерів, наставників. Від них значною мірою залежать фізичні і психологічні «кондиції» спортсмена. Проте вирішальне слово — за самим спортсменом. Тільки він, його воля, здібності, помножені на щоденну працю до сьомого поту, науково обгрунтовану систему тренувань, здатні забезпечити успіх. І, звичайно ж, найважливіше для кожного, хто ставить перед собою мету перемоги, — це суворий режим, чітка й вивірена система фізичних та психічних навантажень, тренувань. До всього цього ще додають напружене навчання. Потрібні також щоденна наполегливість на перемогу, прагнення її, розуміння її як законномірного результату своїх зусиль. Не забувайте й про естетичний елемент, адже перемогати (чи навіть навпаки!) треба красиво, не забуваючи й про вболівальників, своїх товаришів, колег.

— Якими, на ваш погляд, якостями, рисами характеру має бути наділений спортсмен-студент?

— Високий рівень майстерності, мужність і чесність, почуття патріотизму (адже ми у спорті виховуємо з людини, в першу чергу, будівника комунізму!) — ось ті найважливіші якості, які хочеться завжди бачити у наших спортсменів. І, крім того, ми, тренери, викладачі кафедри, не повинні ніколи забувати про те, що наші вихованці — студенти, що вони навчаються. І в цьому спорт для них величезна підтримка.

Ю. СЕМЕНЮК.

ШЛЯХ ДО ПЕРШОЇ ЛІГИ

У спортивному клубі сільського добровільного спортивного товариства «Колос» Української сільськогосподарської академії гандбол — один з найпопулярніших видів спорту. Десять років тому тут було створено збірну команду гандболістів, до якої ввійшли здібні юнаки — студенти різних курсів і факультетів та викладачі вузу. Тренував їх Григорій Гнатівич Черниш.

З дня заснування команди в ній виступав студент Олександр Попов. Йшли роки. Тепер він працює асистентом кафедри механізованої обробки інформації, але продовжує виступати у складі збірної команди академії.

Комплектування колективу — одне з найскладніших завдань тренера. В перші роки існування збірної гандболісти

не добивалися особливих успіхів. У 1972 році в команді з'явився Ігор Гуляев. Нині він викладач кафедри фізичного виховання, один з провідних гравців колективу, першорядний. З 1975 року в команді виступає сьогоднішній студент В курсу факультету механізації сільського господарства Олег Олін. З приходом цих гравців гра команди стала більш впевненою, з'явився злагоджений ансамбль.

Перший успіх до колективу прийшов у 1975 році, коли збірні гандболісти Української сільськогосподарської академії стала переможницею першості сільськогосподарських вузів країни. Потім цей успіх повторювався у 1976 і 1977 роках.

Уже десять років молоді спортсмени виступають в чем-

піонаті Києва по 1-й групі і шість разів підряд ставали чемпіонами Києва. Традиційним є успіх гандболістів академії і в чемпіонатах Центральної ради ДСТ «Колос» — нині на рахунок команди вже шість комплектів чемпіонських медалей.

У 1978 році другим тренером команди став її вихованець Л. Й. Оршштейн. Він вступав в її складі з дня заснування. Перехід його на тренерську роботу ще більше зміцнив колектив. Гандболісти академії виступили у змаганнях Всесоюзних сільських спортивних ігор і посіли друге місце.

Минулого року збірні гандболісти академії виступали в турнірі VII Спартакіади УРСР, де вона зайняла досить високе для такого турніру сьоме місце.

Проте найбільшого успіху команда досягла в олімпійському році. Після перехідного турніру, де довелось змагатися з командами Харківського тракторного заводу і Одеського університету, гандболісти нашої академії стали переможцями чемпіонату УРСР в другій групі і завоювали право наступного року виступати в першій лізі чемпіонату СРСР з гандболу.

Плани тренера в 1981 рік поки що скромні: бути в десятці серед 18 команд першої ліги. Нам залишається по-здоровити колектив з успіхом і побажати здійснення його планів.

В. КРАСНОВ,
викладач кафедри фізвиховання УСГА.

«Чоловічі розваги».

Фото О. Левченка.

В. о. редактора С. РУДЕНКО.